DEC. DE STER. 1927.

ALGEMEENE LEDENBIJEENKOMST

op Woensdag 28 Dec. 7½ uur 's avonds precies, in het nieuwe gebouw Tolstraat, te Amsterdam.

Uitsluitend voor leden.

PROGRAMMA.

1. Muziek.
2. Opening en Meditatie.
3. Toespraak Mevr. C. Kroesen.
4. Toespraak Mej. C. Dijkgraaf.
5. Toespraak Mej. L. Bayer.
6. Toespraak Ir. J. Bienfait.
7. Muziek.
8. Sluiting en Aanroep.

Het nieuwe Maandblad De Ster.

Beseft gij, lezer, dat dit reeds het laatste nummer is van den jaargang 1927, aan het einde waarvan ons maandblad in dezen vorm ophoudt te bestaan?

In plaats daarvan komt een nieuw maandblad, eveneens genaamd „De Ster" [1]). Dit zal voortaan, voor zoover het vertaalde stukken betreft, artikelen brengen die *niet* te voren in de Engelsche taal elders zijn verschenen. De International Editorial Board te Eerde, Ommen, heeft een organisatie opgezet, waardoor het mogelijk wordt dat in alle landen, gelijktijdig, dezelfde artikelen in de landstaal worden gepubliceerd.

Tevens heeft een tweede verandering plaats. Het nieuwe maandblad wordt in alle landen een blad *voor het groote publiek*, zoowel als voor de leden der Orde. Dit in het bizonder legt ons de verplichting op van het nieuwe blad een waarlijk succes te maken, want het is een der wegen waarlangs Krishnaji's denkbeelden de wereld kunnen bereiken.

Schreven wij de vorige maand dat wij speciaal van de leden der Orde in deze alle medewerking verwachten, zoo voegen wij daar thans nog aan toe: gij, die, om welke reden ook, U niet (opnieuw) hebt aangesloten bij de Orde van de Ster, en die veelal

[1]) Zie ook onze mededeelingen in de Nrs. 10 en 11 van „De Ster".

tóch belang stelt in J. Krishnamurti en zijn werk, *abonneert U* op dit maandblad, en gij bewaart en bestendigt Uw contact met hem.

En dan, gij allen kunt als medewerkers aan ons blad optreden. Het is niet voldoende dat gijzelve een abonnement neemt, maar doet er een cadeau aan uw vrienden, wekt belangstelling in uwe omgeving en *werft abonne's.*

Abonnementsprijs f 5.— per jaar, bij vooruitbetaling (buitenland f 5.50). Dit bedrag te storten op de postrekening van den penningmeester der Orde, mej. L. Bayer, No. 62603, Amsteldijk 76, Amsterdam Zuid. Indien U achterop het postgirobiljet of op de postcheque meedeelt: voor abonnement „De Ster" 1928, wordt dit als een volledige inschrijving beschouwd en behoeft u geenerlei verdere correspondentie te voeren.

Maakt het uzelve en ons gemakkelijk en *doet uwe storting nog heden.*

*

Verzaking en Ceremonieel.

De komst van den Leeraar brengt den menschen zoowel vrede als onrust. Aan den eenen kant is Zijn leven onder de menschen als een storm, waarin alleen de sterken blijven staan en de zwakken de grondslagen huns levens onder zich voelen wankelen. En toch tegelijkertijd is Zijn komst als de stilte van den nacht, wanneer geen blaadje beweegt en de stilte bijna hoorbaar is.

Zoowel de onrust als de vrede zijn reeds merkbaar in de wereld van ons geloof en van onze opvattingen. Tot nu toe zijn de woorden, door den Leeraar gesproken, nog slechts weinige en zonder twijfel zal de komst zich voller en intenser uiten bij 't voortgaan der jaren; maar zelfs, zooals het is, zijn er reeds velen, die vrede vinden in Zijne woorden, en er zijn er nog veel meer, in wie Zijne woorden een vage onrust, bijna een vrees hebben opgewekt. Gedurende vele jaren hebben zij zekere leerstellingen geloofd en waarde gehecht aan zekere ideeën. En nu, terwijl zij verwachtten dat de Leeraar hunne waarheden zou bevestigen en aan hunne ideeën de autoriteit van Zijne grootheid zou verleenen, hooren zij maar al te dikwijls woorden, die de tegenstelling schijnen te behelzen van de waarheid, waarvoor zij geleefd en geofferd hebben.

's Menschen leven is tweeledig en wordt gedeeltelijk in een buitenwereld en gedeeltelijk in een innerlijke wereld geleefd.

Als een onomstootelijk feit zouden wij kunnen zeggen, dat de taak van zelfverwezenlijking, die 's menschen ziel te vervullen heeft, uitgevoerd wordt door zijne verbinding met wat wij noemen "de werelden van stof", door welke aanraking de ziel tot kennis van zichzelf en van zijn eigen vermogens komt.

Datgene wat wij de wereld buiten ons noemen, is inderdaad een veelvoudig systeem van werelden — stoffelijk, emotioneel, mentaal en zelfs nog fijner dan deze — waarvan enkele voor den gemiddelden mensch waarneembaar zijn en andere slechts door de weinigen gezien worden.

De taak van den mensch ten opzichte van deze werelden bestaat in het verwerven van beheersching over de vormen en krachten, daarin werkzaam; ten opzichte van de stoffelijke wereld wordt dat werk "wetenschap" genoemd, ten opzichte van de fijnere werelden "occultisme", hetgeen eenvoudig beteekent de wetenschap van het ongeziene.

Wij zouden het resultaat van 's menschen krachtsuitingen, voor zoover zij zich tot deze werelden van materie richten, "Beschaving" kunnen noemen en voorzeker is dit een kostbaar resultaat. Toch is 't niet langs dezen weg dat de mensch vrede of geluk zal vinden. Het is bijna afgezaagd geworden om te zeggen, dat iedere nieuwe ontdekking der wetenschap slechts de samengesteldheid van het leven vermeerdert en de last van 's menschen ellende verhoogt. Moeten wij daarom de wetenschap en hare voortbrengselen als verkeerd veroordeelen, hen daarom uit den weg ruimen als belemmeringen voor 's menschen geluk? Moeten wij dan in den geest van een Tolstoy of een Gandhi tot den landelijken eenvoud terugkeeren, die niets van electriciteit of chemie weet, die onwetend is omtrent — of liever minacht — de gemakken, door de toegepaste wetenschap aan het menschelijk leven geschonken? Zeer zeker niet.

Maar wij moeten in weerwil van dit alles onze eigen ontdekkingen te boven komen en ons goddelijk doel vervullen.

Ondanks auto's, radio, en televisie [1]) moeten wij leeren gelukkig te zijn en eeuwigen vrede te bereiken; maar dit beteekent niet dat wij dat alles kunnen of moeten vernietigen. Het behoort tot die beheersching van de uiterlijke wereld, welke deel uitmaakt van 's menschen taak in het leven.

Wanneer wij evenwel niet vragen naar betere transportmiddelen of een volkomener techniek voor communicatie, maar naar geluk en vrede, dan staat de wetenschap machteloos, zij heeft niets te bieden en hare triomfen worden belemmeringen op ons pad. Er bestaat een wereld in ons, die de wereld der Realiteit is; in haar alleen kunnen wij vrede vinden en waar geluk en de weg tot deze wereld gaat door verzaking van alle uiterlijkheden en door realisatie.

Er is geen keus: willen wij innerlijken vrede vinden, dan moeten wij afstand doen van alle uiterlijkheden. De groote Leeraren hebben in alle tijdperken zich zeer beslist over dit onderwerp uitgesproken. De woorden van den Boeddha zoowel als van den Christus spreken

---

[1]) zien op afstand.

van eene uiterste Realiteit, Nirvana, het Koninkrijk Gods, kostbaarder dan wat ook in de wereld, het hoogste doel.

Met den grootsten nadruk hebben zij geleerd dat, om die wereld der Realiteit te bereiken, de mensch alles moet opgeven, wat hij heeft, alles wat hem aan de uiterlijke werelden zou binden. Hij moet alle bezittingen verzaken, zijn familie en vrienden, zijn roem en goeden naam, de kennis der uiterlijkheden welke de wetenschap is, de gemakken des levens, en ook moet hij riten en ceremoniën verzaken, daar ook deze deel hebben aan de uiterlijke werelden. Hij moet het eenzame pad binnen hemzelf gaan totdat hij komt aan de Poort van het Koninkrijk, waar zelfs niet zijn Leeraar, noch God zelf hem toegang kan verschaffen, maar waar hij in de stilte van zijn eigen naakte kracht moet binnengaan. Aldus door verzaking alleen komt hij tot realisatie.

De Wereldleeraar is immer de Genezer der Zielen. Wanneer Hij komt, is het altijd om den mensch den weg te wijzen terug naar het Koninkrijk, den weg naar het geluk, den weg naar vrede. Aldus zal Zijn leering steeds alle uiterlijkheden op zijde zetten als zijnde slechts belemmeringen bij het zoeken naar het Koninkrijk en de last die Zijn leering oplegt, is steeds "verzaking".

Het werk om beheersching te verkrijgen over de werelden buiten ons, in den ruimsten zin van 't woord: het werk der beschaving, behoort tot een andere afdeeling van het leven, dan het werk dat te maken heeft met het pad van realisatie. Hij aan wien het eerstgenoemde werk is opgedragen, is de Leider der krachten: de krachten dezer stoffelijke wereld, welke beheerscht en gericht worden door de wetenschap, zoowel als de krachten der ijlere werelden welke beheerscht en gericht worden door ceremoniëel.

Het werk van den Leeraar echter is het werk van den Verlosser der Zielen, en wanneer Hij tot de menschen komt om hun den weg tot verlossing te toonen dan leert Hij hun altijd dat niets wat tot de wereld der vormen behoort, hen ooit kan brengen tot de Realiteit van binnen.

Beteekent dit dan dat wij alles zouden moeten vernietigen wat behoort tot de uiterlijke werelden, dat wij onze steden in brand zouden moeten steken, onze fabrieken verwoesten, onze wetenschappelijke boeken en instrumenten begraven en leven zooals de dieren in de Natuur? Zeker niet, dat is geen verzaking, maar teruggang.

De Leeraar zelf is uit den aard der zaak subliem in Zijne verzaking. Maar beteekent dit dat Hij het gebruik van alles wat de moderne wetenschap den mensch gebracht heeft, zal veroordeelen, dat Hij zal loopen in plaats van treinen en auto's te gebruiken, dat Hij den Oceaan zal oversteken op een vlot in plaats van op een stoomboot of in een vliegmachine? Beteekent het dat Hij weigeren zal de draadlooze te gebruiken om Zijn boodschap te

verspreiden of de pers om Zijn leeringen te publiceeren? Zeer zeker niet. Eenige van deze ontdekkingen zijn inderdaad geweest *een deel van de voorbereiding voor Zijn komst.* Hij zal ze gebruiken, Hij gebruikt ze voor zoover het Zijn leven in de uiterlijke wereld betreft, voor het doel waarvoor zij bestemd zijn. Maar wanneer Hij de waarheid van het Koninkrijk predikt, zegt Hij met vollen nadruk dat geen van deze uiterlijkheden ooit den mensch tot geluk of vreugde kan leiden, maar dat hij alle gehechtheid er aan moet verzaken indien hij het rijk van den vrede zou willen binnengaan. Hetzelfde geldt ten opzichte van Ceremoniëel. Het is waar dat in de geschiedenis der godsdiensten het ceremoniëel dikwijls geleid heeft tot niets anders dan aanbidding van vormen, precies als in de geschiedenis van het denken de wetenschap dikwijls geleid heeft tot vernietiging van leven en geluk en tot een zielverwoestend materialisme. Dit evenwel doet niets af aan de waarde zoowel van ceremoniëel als van wetenschap.

Het ceremoniëel beheerscht en richt de krachten der evolutie in werelden, fijner dan de stoffelijke, door daden en woorden in deze stoffelijke wereld. Wat de dynamo is in de stoffelijke wereld, is de ceremoniëele handeling in de werelden van ijlere stof. Zij levert macht en kracht op die gebieden evenals de dynamo kracht doet ontstaan in de stoffelijke wereld. De menschheid zou er veel armer aan toe zijn, wanneer er geen voortdurende uitstorting van ceremoniëelen eeredienst over de geheele aarde plaats vond, en te zeggen dat ceremoniëel geen nut heeft, zou even gedachteloos zijn als te beweren dat zonneschijn nutteloos is: door ceremoniëel werk verspreidt de werkelijke geestelijke zonneschijn zich over de aarde.

Wanneer wij evenwel het Koninkrijk wenschen binnen te gaan om tot realisatie te komen, kunnen wij dit doel evenmin bereiken door ritueel of ceremoniëeel, als een man een athleet kan worden door in de zon te gaan zitten, want om een athleet te worden, moet hij zijn eigen spieren gebruiken. Ten einde realisatie te bereiken, moeten wij geestelijke athleten worden. De oefening voor een geestelijk athleet bestaat in meditatie en verzaking, het afstand doen van alle uiterlijkheden om de werkelijkheid binnen in zich te vinden.

Niets anders kan de plaats van dit soort athletische oefening van den geest innemen, evenmin als medicijn of uiterlijke hulp ooit de spieren kan opbouwen; alleen de mensch zelf kan en moet ze oefenen.

Het is een algemeen menschelijke karaktertrek om hulp bij uiterlijkheden te zoeken; zijn wij ongelukkig dan zijn wij altijd gereed de wereld er de schuld van te geven en alles om ons heen te veranderen, en nooit om onszelf de schuld te geven of onszelf te veranderen. Toch is het alleen mogelijk wanneer wij den moed

hebben te erkennen dat in ons, en in ons alleen steeds de oorzaak van werkelijk ongeluk kan liggen en dat in ons, en in ons alleen ook immer het pad tot waar geluk kan gevonden worden, zoodat wij kunnen hopen het Koninkrijk binnen te gaan.

Ceremoniëel is daarom zeer waardevol wanneer het gebruikt wordt voor het doel hetwelk alleen daardoor kan worden bereikt. Als zoodanig moeten wij het gebruiken en onze hulp en dienst geven aan de ceremoniëele bewegingen, indien wij gevoelen dat dit voor ons een gepaste lijn van werk is, iets wat ieder voor zichzelf alleen kan en moet beslissen. Zoodoende helpen wij den Leeraar in zooverre als wij geestelijke kracht over de wereld verspreiden. Maar het ceremoniëel kan nooit het surrogaat zijn voor datgene, wat iedere menschelijke ziel in de stilte van haar eigen innerlijk heiligdom moet volbrengen — de realisatie van het Eeuwige, waarin alleen vrede en geluk liggen.

Wanneer wij beweren dat het ceremoniëel een weg is om het Koninkrijk te bereiken, evenals verzaking een wijze is om daartoe te komen, dan begrijpen wij het verkeerd en passen het verkeerd toe. Op dezelfde wijze is het meest verbazingwekkende wetenschappelijke apparaat, dat wonderen in de stoffelijke wereld kan verrichten en van het grootste nut en de meeste waarde voor den mensch is, daarom van geenerlei hulp voor hem die "de vlucht van den eenzame tot den Eenzame" wil ondernemen; dan leidt de weg door de verzaking aller uiterlijkheden.

Hoe onbetaalbaar een snelle automobiel zijn moge om een langen afstand in een korten tijd af te leggen, kunnen wij met zijn hulp nooit de innerlijke wereld bereiken. Moeten wij het daarom op zichzelf als verkeerd of nutteloos veroordeelen, in denzelfden geest als van hen, die in den ijver hunner verzaking niet alleen beweren dat rituaal niet in staat is om den mensch tot de wereld der Realiteit te voeren, maar het als verkeerd en schadelijk op zichzelf veroordeelen? Neen, zeker niet, maar wij moeten het betrekkelijke nut en het betrekkelijke onnut inzien van alle zaken en alle leerstellingen. Wij kunnen niet zeggen dat óf verloochening óf ceremoniëel op zichzelf 't beste pad is, wij moeten onszelf afvragen welk het doel is, in verband waarmede wij hunne betrekkelijke waarde beschouwen. Als wij een bepaald gevolg in ijlere werelden wenschen tot stand te brengen, dan is ceremoniëel het beste. Indien wij, aan den anderen kant, waarheid, vrede en geluk wenschen, dan is het pad van verzaking het beste, dan moeten alle uiterlijkheden opgegeven worden opdat det innerlijke Koninkrijk gevonden moge worden.

Het is hetzelfde met ieder voortbrengsel der stoffelijke wetenschap. Wij kunnen niet vragen, wat is beter — meditatie of een auto? wij moeten het doel er bijvoegen dat wij beoogen. Indien wij van de eene stad naar de andere wenschen te gaan dan is een

auto zeer zeker verkieslijker dan medidatie. Indien wij, aan den anderen kant, realisatie zoeken, dan is het even zeker dat een auto van volstrekt geen nut is.

Aldus is er geen onverzoenlijkheid tusschen het gewicht dat gelegd wordt op de belangrijkheid van ceremoniëele bewegingen in verband met de komst van den Leeraar, en aan den anderen kant den nadruk, waarmede de groote Leeraren van alle tijden verklaard hebben, dat geen riten of ceremoniën den mensch naar het Koninkrijk kunnen leiden. De weg daarheen is door verzaking van alle uiterlijkheden en alleen hierdoor. Toch kunnen wij een waar volger van den Leeraar zijn, ware verzaking beoefenen zooals Hij dat wenscht en niettegenstaande dat in een of andere ceremoniëele beweging arbeiden met hetzelfde enthousiasme als te voren.

Voor twee dwalingen moeten wij echter oppassen. Ten eerste moeten wij niet zoo verstrikt raken in onze ceremoniën en riten dat zij ons binden en een belemmering in plaats van een hulp worden; en ten tweede moeten wij erkennen dat hunne gevolgen naar buiten en niet binnenwaarts gericht zijn. Ceremoniëel is voornamelijk het werk van den occultist, den wetenschapsman der fijnere werelden. Het pad naar het innerlijk Koninkrijk evenwel is het pad van den mysticus, die zich bevrijdt van alle uiterlijkheden en zich in zijn eigen bewustzijn terugtrekt, totdat hij eeuwige Waarheid vindt.

Wanneer de Leeraar tot ons spreekt als de Genezer der zielen, ons het pad naar vrede en geluk aanwijzend, dan moeten wij verwachten dat Hij ons met alle kracht en autoriteit die in Hem zijn, zal zeggen dat niets wat uiterlijk is, hoe schitterend en hoe groot ook, kan helpen bij ons zoeken; eenzaam moeten wij tot den Eenzame gaan. Tegelijkertijd kunnen wij wel realiseeren dat Zijn zegen even goed rust op ceremoniëele bewegingen als op wetenschappelijke pogingen, die beide 's menschen leven in de uiterlijke werelden rijker en schooner trachten te maken. Maar op ons pad naar het Koninkrijk moeten alle schoonheden en rijkdommen der uiterlijke wereld opgegeven, verzaakt worden, opdat eeuwige Welvaart en eeuwige Schoonheid gevonden mogen worden.

Laten wij op onze hoede zijn. Logica en verstandelijk redeneeren zijn slechts povere instrumenten voor ons zoeken naar Waarheid. Verstandelijk gezien, is een ding altijd dit *of* dat, logisch kan het feit dat het één ding is wel blijken te beteekenen, dat het *niet* iets anders is. De taal der Realiteit zal altijd paradoxaal voor het menschelijk verstand zijn, en zal den mensch onrust en verdriet verschaffen, totdat hij zelf die Realiteit veroverd, waarvan de taal slechts een onvolmaakte uiting was.

Naarmate het werk van den Leeraar toeneemt in kracht en beteekenis, zullen er in onze denkvermogens vele vragen en twijfelingen geboren worden als een resultaat van Zijn werk. Weest daarvoor

niet bevreesd; als wij Zijn leering volgen, zullen wij tot de ervaring van die Allerverhevenste Realiteit komen, waarin onze twijfelingen en vragen geen beteekenis meer hebben, waar wij de dingen kennen zooals zij zijn. Indien wij inplaats van de leering te volgen, blijven voortgaan met te tobben over schijnbare paradoxen en ongerijmdheden, zullen wij ons bevinden in den toestand van den ongelukkigen man, waarover de Boeddha sprak in Zijn onderhoud met Malankyaputta, den man die door een vergiftigen pijl getroffen was, maar de hulp van den geneesheer weigerde tot dat al zijne vragen en moeilijkheden betreffende den pijl en den man die hem afschoot, opgelost waren.

Ook wij hebben allereerst behoefte aan een Genezer.

Herald. Nov. 1927. Dr. J. J. van der Leeuw.

De Nederlandsche Pers over het Sterkamp.

(Vervolg.)

Tot slot wil ik nog iets aanhalen uit een artikel in het *Weekblad gewijd aan de belangen van Rotterdam*, welks schrijver een oprechte poging doet om te begrijpen waarom het hier gaat:

"Wat ik uit Ommen gehoord en over Ommen gelezen heb, wettigt m. i. volkomen de opvatting, dat — als het in volkomen duidelijke Westersche taal werd gezegd wat er bedoeld wordt met de verhouding tusschen den Indiër en den "nieuwen Wereldleeraar" niemand er iets aanstootelijks in zou vinden. Maar aan den anderen kant zou het nu zoo mysterieuse voor menig ander zijn aantrekkelijkheid verliezen.

Gesteld, iemand zou in gezelschap beweren, dat door den grooten Rotterdammer Van 't Hoff een nieuwe scheikundeleeraar tot de menschheid heeft gesproken; door den beroemden professor Einstein een nieuw wiskundeleeraar, dan zou menigeen zonder bezwaar toegeven, die nu aanstoot neemt aan de bewering der theosofen, dat door Krisjnamoerti een nieuwe godsdienstleeraar spreekt. Wil men de zaak dus maar zoo zien, dan is er het ongewone af en blijft enkel de vraag over, of het inderdaad waar is, dat uit mond en pen van den Indiër gedachtengangen komen, nieuw voor de duizenden die er naar luisteren in de eerste plaats, maar ook nieuw voor heel de menschheid. Waar alle verschijnselen hun grond hebben in het éene eeuwige, valt er, zoo bekeken, niets nieuws te ontdekken; 't is enkel zoo, dat telkens weer verborgen kennis aan den dag komt op het oogenblik dat deze voor de ontwikkeling der menschheid noodig is. Dan duikt die kennis op uit 's werelds onderbewustzijn, en een "nieuwe wereldleeraar" spreekt door den mond

van dien mensch, die zich voor het helder worden dier kennis in hem het meest ontvankelijk heeft gemaakt. Gewoonlijk blijkt dan ook achteraf, dat naast dengeen, die met zoo'n nieuwen gedachtekring wordt geïdentificeerd, nog anderen hetzelfde, maar minder duidelijk, al hebben geleerd, terwijl in veel wijder kring voorloopers kunnen worden aangetoond van de complete "openbaring". Maar stelt hij zich niet boven of minstens naast Christus? zoo zal wellicht iemand vragen. Het antwoord hierop moet ik schuldig blijven, want ik ken Krisjnamoerti niet. Mijn indruk van hem uit de verte is echter, dat hier een zeer eenvoudig mensch iets aan de menschheid probeert duidelijk te maken, wat voor haar tot heden moeilijk te begrijpen is geweest. Dat daarmee geen tittel of jota behoeft te worden te kort gedaan aan de openbaring van den Christusgeest in deze wereld, is misschien voor menig Christen niet zoo ineens aannemelijk. Maar wie, van christelijken geest vervuld, rustig leest wat Krisjnamoerti b.v. in zijn kleine boekje "Aan de voeten van den Meester" verkondigt, die zal geen lust hebben, den strijd tegen hem op te nemen over het feit, of iemand meer heeft aan het Evangelie. Immers, de stem van den "nieuwen Wereldleeraar" klinkt daar, waar het Evangelie zijn klank heeft verloren, of nooit heeft geklonken en hij wijst eenzelfde "smal pad". De schrijver besluit aldus: "Niet iedereen zal zich in deze sfeer thuis gevoelen. Doch dat kan ook zijn, omdat de stille stem van Krisjnamoerti 's "Meester" ons te veel doet voelen hoe ruw en grof het geluid nog is in de sfeer van ons eigen dagelijksch bestaan."

Hiermee ben ik aan het einde gekomen van dit persoverzicht. Twee dingen zijn er zeker uit gebleken: dat de menschen van Krishnaji's woorden alleen die dingen verstaan kunnen, die een weerklank vinden in hun eigen hart, en dat ook in kringen, die meenen met de Sterbeweging niets gemeen te hebben, een nieuwe dageraad schemert en een nieuw ideaal van innerlijken vrede en wereldharmonie begint te lichten.

E. H. BONJER-VAN EEGHEN.

*

Zullen wij het weten?

Hoe kunnen wij weten of de Wereldleeraar werkelijk gekomen is? wij, die niet het voorrecht hebben gehad uit de mond van Krishnamurti zelf de nieuwe boodschap te vernemen, die niet zijn stem hebben kunnen beluisteren, niet den invloed van zijn persoonlijkheid hebben ondergaan, die daardoor nog niet die weerklank van herkenning hebben gehoord, waarop wij hopen?

Deze vraag staat aan den aanvang dezer regels, maar het antwoord er op behelzen ze niet. Zulk een antwoord toch zou feilloos moeten

voeren tot een; "Ja, Hij, Krishnamurti is de Wereldleeraar" of een: "Neen, helaas hij is het niet". En deze laatste beslissing beteekent voor wie die neemt zóó veel, komt zóó zeer voort uit het diepste, het meest verborgene in hem en draagt zóó duidelijk het merk van dit schier ongekende innerlijkste zieleleven, dat ze tegelijkertijd te geweldig èn te teer, te hulpeloos is voor woorden en in elk geval — want verder nog daarvan verwijderd — voor uiteenzetting en zeker-voortschrijdende overwegingen. En zelfs al ware het mogelijk, hetgeen beleefd wordt, als in ons het ja, of aarzelend, na diep-eerlijken en dùs smartelijken twijfel het neen mocht klinken, vorm te geven in zorgzaam uitgekozen bewoordingen, dan zou dit alles toch zóó persoonlijk zijn, dat misschien een heel enkele daaruit voor eigen beslissing iets belangrijks zou putten, en dat het zeker voor zeer vele anderen geheel waardeloos zou wezen. Wie zijn wij, dat we meenen kunnen, dat ons ja of ons neen in dezen van allen-omvattende beteekenis kan zijn? Bovendien de werkelijke beslissing is niet het resultaat van verstandelijke uiteenzettingen, die immers voor ieder denkend mensch moeten gelden en dus allen tot het zelfde resultaat voeren. Wel zijn er overwegingen, die een voor ons zelf gezaghebbend ja of neen mogelijk maken en er de noodzakelijke voorbereiding toe vormen. En daarvan zijn dan de woorden door den grooten geestelijken leider van het Sterkamp in Ommen gesproken het aangewezen uitgangspunt. De nieuwe boodschap is voor ieder toegankelijk in "The kingdom of happiness" en in "The pool of Wisdom". — Wie deze heel eenvoudige en toch dikwijls zoo ontroerend-mooie woorden tot zich heeft laten spreken, kan zich van den brenger dezer boodschap een beeld vormen, dat hem meehelpt om tot een beslissing te komen.

Wat dan in de eerste plaats opvalt, is de meest volkomen afwezigheid van bepaalde leeringen, die van hun natuurlijke lenigheid ontdaan tot dogma's zouden kunnen verstarren. Geen nieuwe leer wordt gegeven, noch wordt een oude herschapen tot een voor dezen tijd weer nieuwe. Geen theologische of wijsgeerige vraagstukken worden met een nieuwe machtspreuk tot een oplossing gevoerd. Geen poging wordt gedaan tot het vastleggen van een wel-afgeronde levens- en wereldbeschouwing. Geen van de vele vragen die in den zoekenden mensch op een oplossing wachten, worden beantwoord. Niets van dit alles. Daartegenover wordt ons met doordringenden ernst, met grooten aandrang een ideaal voorgehouden; in telkens wisselenden anderen vorm het zelfde, met de klaarblijkelijke bedoeling, dat in wie luistert iets wakker worden zal bij dit hooren. Alsof eerst zijn levend woord in talloos velen de herinnering zal wekken aan wat van oudsher hun onvervreemdbaar geboorterecht is geweest, het waarachtige geestelijke leven. En het zijn niet zijn denkbeelden, die hij over de geheele wereld verspreid zou willen

zien, maar de levenwekkende kracht van zijn woord, van zijn heele wezen. Wederom wordt allen, die lijden, die zoekend voortgaan in het duister van hun leven, en ook allen, die helpen willen het leed te verzachten, voorgehouden het koninklijk woord: "Hebt goeden moed. Ik heb de wereld overwonnen" en hun geestkracht wordt tot nieuw leven gewekt, hun streven en willen vernieuwd. Wordt hierdoor niet stilzwijgend weerlegd de tegenwerping die we in de jaren, die achter ons liggen zoo dikwijls hoorden: dat in de Bijbel Jezus' leer vervat was, een leer die voor alle tijden bruikbaar was en dat dus geen vernieuwing door een verschijnen van een groot Leeraar noodig zou zijn? De vernieuwing van de leer blijft achterwege, maar wel staat voor ons een verheven persoonlijkheid, die vooral poogt door zijn levende aanraking den mensch op te wekken tot het grijpen naar het allerhoogste! En wie, die zich verdiept in de meest betrouwbare verhalen van Jezus' leven in Palestina, van Boeddha's prediking in de vlakten van Indië, zich losmakend van alle versierselen door ijverige verdedigers van het geloof, door scholastici en dogmatici erin aangebracht, weet niet, dat het ook daar was in de eerste plaats: het levend voorbeeld van den Bovenmensch, Die den Weg naar het Vaderhuis had teruggevonden en betreden, voor de menschen, die nog verre stonden, die niet wisten van bevrijding, van het Koninkrijk Gods, van .... het Koninkrijk van het Geluk.

En wat ons tevens treft in de woorden van Krishnamurti, is het gezag waarmee hij spreekt over de werkelijke waarden van het leven. Het is de mystieke ervaring van den eeuwigen grond aller dingen, het wéten uit eigen duurzaam en onaantastbaar beleven van het Goddelijke in alles, dat hem doet getuigen van wat hij daar vond. "Mijn Geliefde en ik zijn een" .... "Mijn Geliefde en ik zullen samen zwerven over de gansche aarde" en daarom zal hij "het water doen vloeien, dat uw smarten, uwe nietigheden, uw beperkingen wegspoelt, zoodat ge vrij zult zijn." Uit die innerlijke ervaring, die vereeniging met den Heer van zijn droomen spruit de zekerheid voort, waarmee hij begonnen is zijn roeping te vervullen. En weer treft ons de gelijkenis met wat plaats greep in het verre verleden. Ook daar de woorden, die spraken van het een-zijn met God Zelf, ook daar werd uit die eenheid de moed geput om de anderen voor te gaan, de kracht om een zwaren strijd ten einde toe te strijden.

Zullen wij weten of nu werkelijk het uur daar is waarop "de stem die tweeduizend jaren gezwegen heeft" weer opnieuw wordt vernomen? Zullen wij weten of de Wereldleeraar onder ons is?

's-Gr. Pr.

Verzoek van den Penningmeester.

Mogen wij u nogmaals verzoeken aan den achterkant van Giro-biljetten, niet in briefstijl, maar zakelijk en zoo compleet mogelijk te willen vermelden, waarvoor het bedrag bestemd is. Wilt u het stortingsbewijs van girobiljetten en postwissels als reçu beschouwen? Dit, zoowel als het nauwkeurig opvolgen van bovenstaand verzoek, bespaart arbeid en voorkomt vertraging.

*

"Dierenbescherming in de Ster."

In verband met de reorganisatie in de Orde kon bovengenoemde Groep niet langer officieel een onderdeel daarvan blijven uitmaken, maar zal nu onafhankelijk haar werk blijven voortzetten als: „Groep van Sterleden tot bescherming van Dieren".

Het bestuur is nu samengesteld als volgt:
Pres. Mevr. C. Kroesen-van Goens.
Vice-Pres. Hr. J. van Dissel.
Secr. Mej. H. Pothoff.
Penningm. (voorloopig) Hr. A Kroesen.
Mejuffrouw H. Gantvoort.

Daar de leden van de Order of Service, die voor Dierenbescherming willen werken, hebben aangeboden hierin met ons samen te arbeiden, zal Mej. Pothoff de schakel zijn tusschen Order of Service en "Groep van Sterleden tot Bescherming van Dieren".

Voor nadere inlichtingen gelieve men zich te wenden tot Mej. H. Pothoff, Schouwtjesplein 13, Haarlem.

C. KROESEN-VAN GOENS.

*

Gift Nitya-fonds.

Van Mej. B. f. 25.—

*

Het Meer van Wijsheid.

V.

Er hangt een gedachte van neerslachtigheid in de lucht, een lichte weemoed, die wij allen kennen als wij heen gaan van hen die ons dierbaar zijn. Dat is natuurlijk en het is menschelijk.

Wij zijn allen, meen ik, voor een korte wijle in dien geurigen tuin bijeen geweest. Wij hebben van zijn schaduwen genoten en zijn

er gelukkig geweest. Wij hebben beseft, wat het is om werkelijk gelukkig te zijn. Wij hebben dat geluk geproefd. Al was het slechts voor een kort oogenblik, toch hebben wij geleefd in die heerlijkheid, in die verrukking, in die plechtige vreugde, die over ons komt als wij in dat oord werkelijk verblijven.

Als wij eenmaal gedronken hebben aan die bron van Wijsheid, als wij die stem der Waarheid hebben gehoord, vervagen alle andere dingen — smarten en pijnen, zooals wij voelen als wij scheiden — zij verdwijnen, omdat wij elke minuut en elke seconde, elken dag en elk jaar, om ons heen dien tuin in het leven roepen, waar wij ons ook mogen bevinden. Wij geven aan anderen die schoonheid en wij deelen met anderen dien nectar der Goden.

Als wij eenmaal van dat Koninkrijk genoten hebben, moeten wij dat geluk met anderen deelen. Wij dienen te beseffen, dat er slechts één Waarheid, één toevluchtsoord is. Als wij dat wezenlijk en oprecht gevoeld hebben, verdwijnt werkelijk het gevoel van scheiding, het gevoel van eenzaamheid, het gevoel, dat wij anders zijn dan anderen. En als zooiets plaatsvindt, zooals het inderdaad enkelen menschen in de wereld is overkomen, dan worden zij toonaangevend, dan worden zij de maatstaf waarmee wij vergelijken, de standaard waar de heele wereld naar ziet.

Ik zou willen, dat gij, wanneer wij uiteengaan, ieder op uw eigen wijze en ieder met verschillende middelen, dat geluk zoudt medenemen. Gij kunt het bewaken en voor uzelf behouden, of gij kunt zoo als de parfum-verkooper die werkelijk geniet van den geur, het te voorschijn halen en het aan anderen geven. Vraag hun, erin te deelen, te genieten van den geur, dien gij geoogst hebt. Maar gij moet dien eerst zelf inoogsten, als gij hem met anderen wilt deelen.

Ik heb een overweldigend sterk verlangen, dat gij het Koninkrijk van het Geluk met u mee zoudt dragen, dat gij dit geluk zoudt kennen, hetzij het in uw verbeelding bestaat of in de mijne.

Voor zooverre als gij dit Geluk met u meedraagt, en gij deze Waarheid in u voelt leven, voor zooverre als er die rust en die vredigheid in u is, in zooverre hebt gij wezenlijk geproefd en genoten van dat Water des Hemels, dat Wijsheid is.

Ook al kunnen wij niet allen terzelfder tijd hetzelfde ding op dezelfde wijze doorproeven, toch bestaat de zekerheid, dat wij allen aan dezelfde bron zullen drinken.

Wij moeten een wijze passiviteit, een wijze vredigheid, een wijze rust ontwikkelen. Wijze passiviteit beteekent niet stilstand, want terwijl gij wacht, kunt gij den bodem voorbereiden. Zooals de landman de aarde voorbereidt, zoo moet gij uwen tuin gereedmaken. Trek al het onkruid uit, verwijder al de kleine steentjes, die uwen tuin bederven en hem ontsieren. Vernietig al wat niets voortbrengt, dood alles wat aan den groei van de bloem in den weg staat, roei de

leelijkheid uit, de kleingeestigheid en al de bijkomstigheden die een bestaan vinden in tuinen die door kleine zielen geschapen zijn. Indien gij dit doen kunt, dan zult gij een wijze passiviteit ontwikkelen.

Als het lied gezongen is en de stem der Waarheid wezenlijk geklonken heeft, dan zal uw ziel vol weerklank zijn, uw stem zal zoo weerklinken, dat wij allen samen kunnen zingen, zoodat ons gezang de luchten kan vervullen, zoodat ons lied de harten der menschen verzadigen kan.

Als wij zulk een lied samen gezongen hebben, als wij zulk een Waarheid samen hebben gevoeld, dan is er geen scheiding meer, dan is er geen gevoel, dat gij geeft en dat ik neem, of dat ik geef en dat gij neemt. Wij leven allen in dien tuin, wij voelen allen op dezelfde wijze. Hoe kan er dan eenige scheiding zijn, eenige gedachte, dat wij van elkander verschillen? Dit gevoel, deze eigenschap van wijze passiviteit — als ik het zoo mag noemen — geeft ons een anderen toon, een frisschen ademtocht en een nieuw begrip.

Omdat gij deze passiviteit, deze vredigheid bezit, zult gij, wat u ook moge overkomen — welk onrecht, welk leed, welk kwaad u ook worde aangedaan — zult gij uw hart en uw verstand op de rechte wijze ontwikkelen. Gij wordt dan niet hard, of bitter, of vol van onderdrukte gevoelens.

Voor ons, hoe verschillend, hoe wijs, en hoe klein of groot wij ook mogen zijn, is er in dien tuin geen vergelijken, geen verschil, noch is er die uit de persoonlijkheid geboren strijd, omdat wij daar dat gevoel van afgescheidenheid hebben verloren. Zoolang wij die muziek hooren, zoolang wij allen die geurige lucht inademen, vergeten wij dat alles en raken de illusie kwijt, dat ons eigen zelf zoo veel gewichtiger is dan dat van een ander.

Gij moet vreugde-dronken, gij moet als Goden worden, in dezen tuin. Gij moet dan uw intrede doen in dezen Tuin van Geluk, in dit Koninkrijk waar Waarheid is, waar Eeuwigheid is. Als gij er eenmaal binnengetreden zijt, kunt gij er altijd uitgaan, en er vrijelijk weer terugkomen.

Ook al is er smart, ook al is er pijn, toch kunt gij in uw hart altijd die opwellende bron van welbehagen hebben, die tevredenheid die uit goddelijke ontevredenheid geboren is. Gij kunt de boodschapper der Waarheid worden voor hen die niet geproefd hebben van die verrukkingen, die op de hoogten gevonden worden.

Wij dienen ons op een natuurlijke wijze te ontwikkelen, onnatuurlijk worstelen of streven te vermijden. Zoolang wij slechts de inwendige Stem hooren, zullen al de eigenschappen die wij meenen te moeten bezitten, en om welker bezit wij worstelen, op natuurlijke wijze tot ons komen.

Menschen tobben over hunne tegenspoeden, hun kleine boosheden, hun kleine zonden. Het komt er niet op aan, want zij hebben geen

beteekenis als er dit innerlijke gevoel van grootschheid, van schoonheid, van volmaaktheid is. Als gij van dat bezit zeker zijt, kan niets ter wereld uw grondvesten doen wankelen. Gij kunt verdieping op verdieping zetten, gij kunt dichter en dichter tot de sterren en den hemel opklimmen, maar gij kunt nooit aan het wankelen worden gebracht en uw grondvesten zullen zich nimmer begeven.
Gij moet dit Koninkrijk binnentreden, gij moet drinken aan dit Hemelsch Meer. Gij moet allen in mijn tuin komen en uw onwetendheid, uw geringe kennis wegwerpen, wanneer gij dezen tuin binnentreedt. Die dingen die gij voor belangrijk houdt, die dingen, die gij beschouwt als van groote waarde, hebben geen werkelijkheid, kunnen daar niet bestaan.

Als gij u wijselijk voorbereidt, als gij goed nadenkt en er uw gedachten aan geeft, dan zult gij dit lied eeuwiglijk hooren. Gij zult dan eeuwig met Hem leven, gij zult Zijn eeuwige metgezel zijn.

Ziet gij dan niet, dat dit het leven veel schooner maakt en een frischheid, een vredigheid geeft aan ieder oogenblik van den dag? Het bestaan van zulk een Koninkrijk en het veroveren daarvan is elke worsteling, alle pijn en alle vreugden waard.

Wij moeten uitgaan en dit lied zingen voor degenen, die het niet gehoord hebben, die ongelukkigerwijze geen ooren hebben om het te hooren. Om dit te kunnen doen, moet gijzelf dien tuin binnentreden. Gij moet de bloemen daarin bij armenvol plukken; gij moet ze met u meenemen en weggeven. Gij zijt wel genoodzaakt te geven als gij bezit. Het is omdat gij niet bezit, dat gij niet weet, hoe te geven. Als gij eenmaal hebt, kunt gij altijd geven.

Laat ons allen naar die hoogten gaan, waar volmaaktheid is, waar schoonheid is, waar er het besef van eenheid is, het gevoel van werkelijk vriendschappelijk, van werkelijk hartelijk te zijn. Dan tobt gij over niets ter wereld meer, dan worstelt gij niet langer, dan ondergaat gij geen pijn. Ofschoon deze dingen een beteekenis hebben, zullen zij van u afvallen als de waterdruppel van het lotusblad. Zooals de lotusbloem, ontwikkelt gij u uit onreinheid en stijgt uit den modder op tot zuiverheid, tot reinheid, tot schoonheid. Zoodanig is het Koninkrijk van het Geluk.
Doch gij moet die Stem vernemen, die zuivere Stem, die u zal leiden, die ware intuïtie, die u tot gids zal strekken. En als gij die hebt, dan wordt gijzelf een deel van Hem, en in uzelf zal Zijn woning zijn.

Daarin ligt de schoonheid van uw geheele leven, daarin ligt het heele visioen. En het is niet noodig, dat gij nog grooter Koninkrijken verovert.

Als gij Hem eenmaal bezit, als Hij in u spreekt en door uw oogen ziet, dan weet gij wat het beteekent als de wind door elken boom heen zingt, als iedere ster straalt en als elk menschelijk wezen liefheeft.

Gij zijt alles, en Hij is in u.

Daarom zou ik u dringend willen vragen, ik zou u willen smeeken

om te komen, ik zou, als ik kon, mijn hart en mijn verstand willen ruilen voor het uwe, omdat ik dit bezit, en eenigen uwer het niet hebben.

Als gij het eenmaal bezit, dan wenscht gij het te deelen; omdat gij dan smart of pijn in anderen niet kunt aanzien of verdragen. Dit verlangen is iets natuurlijks, iets gewoons, niets bovennatuurlijks, niets ongewoons. Omdat gij de bron van vele dingen zijt, omdat gij de schepper van vele dingen zijt, daarom verlangt gij te veranderen, te herscheppen, verlangt gij die dingen, die leelijk zijn, mooi te maken, en de menschen, die ongelukkig zijn, gelukkig te maken. Om deze reden is het de moeite waard om te klimmen, de moeite waard om te strijden en om het Koninkrijk van het Geluk te bereiken.

Gij moet dien Tuin binnentreden, gij moet er voor eeuwig wonen, gij moet uw weg erheen op het gevoel, op den tast en onophoudelijk worstelend vervolgen, tot gij er zijt. En dan behoeft gij niet meer te worstelen, dan moogt gij bestaan als een bloem in den zonneschijn, schoonheid, verkwikking en geur uitzendende naar alle voorbijgangers.

Om die reden komt Hij u onderwijzen, hoe dat Koninkrijk van het Geluk te bereiken is.

Het gevoel van afgescheidenheid, het gevoel van anders te zijn dan anderen, bestaat in werkelijkheid niet. Wat er op aan komt, is dat allen gelukkig zijn, dat allen van deze bron proeven. Zoodanig is het ideaal, zoodanig het Koninkrijk. Ik heb dikwijls het gevoel, dat wij in ons hart niet blijmoedig genoeg zijn. Er rust in dit leven zooveel op ons, dat ons drukt — onze familie, onze vrienden, onze tobberijen en onze voorbijgaande gedachten. Als gij eenmaal de poort hebt ontsloten, die naar het Koninkrijk van het Geluk leidt, dan verbleeken al deze kleine dingen. Gij tobt dan niet over deugden, gij tobt niet over zonden, gij zijt daar in het centrum van het licht, aan de bron van het geluk, en gij zijt er om aan anderen vertroosting te brengen.

VI.

Ik zou wel eens willen weten — als ik eens heel persoonlijk mag zijn — hoeveel ieder van u werkelijk aan het Kamp gehad heeft, hoeveel hij heeft opgestoken, nu wij tijd hebben om na te denken, om ons heen te zien, en ons te bezinnen. Ik voor mij heb heel veel geleerd. Ik heb geleerd om werkelijk buiten mijzelf te zijn, in den goeden zin van het woord, op de best mogelijke manier; omdat men buiten zichzelf moet zijn om groote dingen te doen, omdat men hevig moet zijn om dingen tot stand te brengen; en behalve die opwinding moet gij ook het tegendeel hebben, moet gij ook rust hebben, en moet gij u erin geoefend hebben om die opwinding te beheerschen.

Eén ding heb ik in elk geval geleerd, dat is, op geen enkel

menschelijk wezen te bouwen. Gij moet mij niet verkeerd verstaan, want daar is niets wonderbaarlijks in. Maar, terwille van uw geestelijke, van uw verstandelijke, van uw emotioneele welzijn, dient gij zonder gehechtheid te zijn. Indien gij wilt scheppen, als gij u wilt bezinnen, als gij intens wilt voelen, moet gij belangeloos zijn, moet gij u losmaken van al uw persoonlijke en nauwe genegenheden, van alles wat u bindt; dan zijt gij in staat om te oordeelen, dan kunt gij de dingen beschouwen en voelen in hun juiste verhoudingen.

Om een voorbeeld te geven: Ik herinner mij dat ik eens, toen ik aan het station stond te Benares (de heilige stad van Indië), een Sannyasi zag, een man die van de wereld afstand heeft gedaan, die het gewaad der verlichting heeft aangenomen, en die in zijn handen de bedelnap van het geluk draagt. En daar waren wij, een klein aantal onzer, omringd van een groot aantal menschen; en daar was de Sannyasi, op een korten afstand van ons, zeer waardig, zeer kalm, met een eigenaardig koelen blik — niet hard — alsof hij dacht: "Wat doen al die menschen met hun bloemenguirlanden, met hun reismantels, met al hun eigendommen?" Daar stond hij, enkel in zijn lendendoek, met zijn staf in zijn hand, en hij zag er zoo gelukkig uit, en hij wàs gelukkig, in staat om alles om hem heen te beoordeelen vanaf dat onpersoonlijk standpunt. De wereld kon hem niets meer geven, want, als een man van de wereld afstand heeft gedaan, dan bezit hij de ware tevredenheid, niet de tevredenheid die stilstand beteekent. Dus was hij in staat, zich geheel los te maken van alle kleine dingen. En ikzelf heb geleerd om dat te doen, gedurende deze dagen van opwinding en krachtnspanning en werk.

Wanneer gij in een zekere mate ongehecht zijt, al is 't maar weinig, dan geniet ge veel meer van uw leven. De dingen die ons overkomen, zijn dan als kleedingstukken die dienen om ons te sieren en die wij aan- en uittrekken zonder ons ermee te vereenzelvigen. Dat is het eerste wat ik geleerd heb.

Ik zet dit alles voor u uiteen om u te helpen en u aan te moedigen om te trachten voor uzelf vast te stellen hoe gij op gebeurtenissen reageert, en of zij een diepen of een oppervlakkigen indruk nalaten. Gij behoeft dit niet aan iedereen mede te deelen, maar gij dient het voor uzelf te overdenken.

Gij behoort bij uzelf te overleggen, wat uw winst is geweest en waartoe dit alles geleid heeft; want elk klein ding, elke kleine handeling, elke kleine gedachte, goed gebruikt, heeft een groote uitwerking als gij het later beschouwt. Op deze wijze wordt gij wezenlijk elken dag een ander mensch.

Ik ben zelf zoozeer veranderd gedurende deze veertien dagen, innerlijk en uiterlijk — mijn lichaam, mijn gezicht, mijn handen,

mijn geheele wezen is veranderd. Dat is de eenige manier om frissche levenslucht in te ademen — door deze voortdurende verandering, deze voortdurende bewogenheid, deze voortdurende onrust.

Daarin ligt het onderscheid tusschen het genie en den gewonen kleinen mensch. Het genie heeft aldoor een vulkaan in zich, die moeilijkheden veroorzaakt en vlammen ten hemel doet oplaaien; terwijl de alledaagsche mensch maar kalm voortgaat, zonder die vlammen voort te brengen, zonder deze sterren den hemel in te schieten. Als er deze geweldige onrust in u is, zijt gij altijd zoekende, zijt gij steeds bereid om te leeren, zoowel van het hoogste als van het geringste ding ter aarde. Wij zijn te zeer geneigd om alleen tusschen de hooge boomen naar de groote dingen van het leven uit te zien. Dat is het tweede ding dat ik geleerd heb.

Het derde ding, dat ik geleerd heb, betreft de liefde. Wat wij liefde noemen — menschelijke liefde, menschelijke vriendschap — is een levend ding. Gij behoort menschelijke liefde te kennen; maar er is een verder stadium, waarin gij, over den drempel van deze menschelijke liefde, het koninkrijk der goddelijke liefde binnentreedt. Dan kunt gij bespeuren, dat ook al omringen u duizenden menschen, die gij genegen zijt en die op u gesteld zijn, ook al zijt gij omringd door nog veel meer duizenden, die onverschillig tegenover u staan, of die zelfs een afkeer van u hebben, dit u toch onbewogen laat. Gij moogt wellicht oppervlakkige stoornissen kennen; de oppervlakte van het meer moge soms gerimpeld worden door voorbijstrijkende winden; doch daal slechts dieper in het water af, en dan zult gij bevinden, dat daar de vastheid van diepte en groote vrede is.

Gij zijt een ander mensch wanneer gij dat rijk der liefde zijt binnengetreden, en dat is, wat wij allen verlangen. Wij allen begeeren genegenheid — ikzelf evenzeer als ieder ander. Wanneer wij anderen een weinigje genegenheid toonen, zien wij dadelijk een wezenlijke vreugde op hun gezichten. Maar dat is slechts een overgang naar dat Koninkrijk van Goddelijkheid, waar gij zelf de liefde zijt. Als gij tot die hoogte zijt uitgegroeid, raakt het u niet, of iemand u graag mag lijden of niet, of iemand van u houdt of van een ander houdt, want dan zijt gij zelf de essentie van liefde.

Ik stel mij dikwijls voor dat een schoone groote berg, ook al hield die van bewondering, ook al was die op menschelijke waardeering gesteld, toch altijd grootsch blijft; of wij hem bewonderen of niet, hij blijft onveranderlijk schoon. Het dient met ons op precies dezelfde wijze toe te gaan. Soms voelen wij ons eenzaam, soms voelen wij ons neerslachtig; aan die dingen moeten wij ontgroeien.

Het vierde ding dat ik geleerd heb, is oplettendheid en aanpas-

singsvermogen. Door oplettendheid leert gij; door oplettendheid ontstaat aanpassingsvermogen.

Hieraan zou ik nog een ding willen toevoegen. Wij, die allen in dit Kamp geweest zijn, hebben dichtbij de Natuur geleefd, in de dichte nabijheid van de hemelen en de sterren en alle groote dingen ter wereld. Doe niet dadelijk weer kleingeestige dingen als gij zijt teruggekeerd, verlaag uzelf niet; wees op uw hoede! Het is in werkelijkheid gemakkelijker om groote dingen te doen dan kleine. Als gij vallen moet, val dan uit de drie en dertigste verdieping, maar struikel niet over de straatsteenen.

Ik verzeker u, dat gij werkelijke levensvreugde vinden zult door dit Visioen van eeuwig geluk. Voor mij is het leven nu veel schooner dan ooit tevoren, omdat ik voortdurend dit Geluk in mij omdraag. Ik klop maar en klop maar aan deuren, die gesloten zijn, en die ik verlang te openen.

Als gij dit Geluk bezit, hebt gij niets anders in uw leven noodig. Dan zijt gij geheel en al onafhankelijk. Dan zijt gij gelukkig zonder de verwikkelingen die aan het alledaagsche geluk onafscheidelijk verbonden zijn. In u is dan de bron van alle geluk.

★

INTERNATIONAAL STER BULLETIN.

VERTAALD UIT 'T ENGELSCH.

No. 1. **November 1927.**

Inhoud.

★

ORDE VAN DE STER.

J. KRISHNAMURTI.

Hoofd der Orde.

Doeleinden.

1. Allen bijeen te brengen, die gelooven in de tegenwoordigheid van den Wereldleeraar in de wereld.

2. Met Hem mede te werken voor de verwezenlijking van Zijne idealen.

De orde is toegankelijk voor allen die hare doeleinden onderschrijven. De Orde heft geen contributie voor lidmaatschap. Sommige Nationale Afdeelingen vinden het beter een vaste contributie te heffen, maar dit is geenszins een gebruik bindend voor de Orde als geheel.

Er is een Hoofd-Organisator voor alle Internationale werk. Het Hoofdkwatier der Orde is gevestigd te Eerde, Ommen, Holland. De Orde bestaat thans in vijf en veertig landen met een Nationaal Organisator in elk land.

Het insigne der Orde is een vijfpuntige zilveren ster.

De Orde geeft haar tijdschrift *De Ster* in verschillende landen gelijktijdig uit. Er wordt ook door het Hoofdkwartier te Eerde een Internationaal Ster Bulletin uitgegeven.

Hoofd Organisator: D. Rajagopal. Eerde, Ommen, Holland.

MEDEDEELINGEN VAN DE REDACTIE.

Het Internationale Ster-Bulletin zal de plaats innemen van het tijdschrift Ananda, hetwelk men dacht rond te zenden aan leden van de Zelfvoorbereidings Groep, die nu is ontbonden. Het Internationale Ster-Bulletin zal echter beschikbaar zijn voor alle leden van de Orde en niet slechts voor enkelen. Eén reden, die de uitgave van het Bulletin noodzakelijk maakt, is de politiek, die het nieuwe tijdschrift De Ster, (of De Ster Revue, zooals het in sommige landen zal heeten) zal beheerschen. Een andere reden is de snelle groei van de Orde en de vitale behoefte om de leden, die over de geheele wereld verspreid zijn, in nauw en levend contact te houden met haar ontplooiing. De Kampen te Ommen en in Ojai, nieuws omtrent Krishnaji, het publiceeren van zijn boeken, veranderingen in organisatie, het belang van de Orde, de lezingen die gehouden zullen worden; dit alles zijn punten van groot belang voor alle leden, en er moet een kanaal zijn voor de verspreiding van zulk nieuws en zulke mededeelingen.

Enkele van de rubrieken van het Bulletin zullen zijn:

a. Officieele Mededeelingen en kennisgevingen van het Internationale Hoofdkwartier.
b. Nieuws betreffende de kampen te Ommen en Ojai en de Internationale Centra te Eerde, Ojai en Adyar.
c. Nieuws omtrent Krishnaji, en aankondigingen van zijn boeken en gedichten, wanneer ze verschijnen.
d. Belangrijke artikelen door welbekende leden.
e. Belangrijk Sternieuws uit verschillende landen.
f. Persoonlijke mededeelingen en nieuws.
g. Kennisgeving van de uitgaven der Ster Uitgevers-Maatschappij.
h. Namen en adressen van Nationale Organisatoren.

Het Bulletin zal maandelijks uitgegeven worden en zal direct van Eerde gezonden worden aan de inteekenaren naar elk deel in de wereld. Speciale nummers kunnen bij gelegenheid in omloop gebracht worden. Nieuws van de Orde en haar werkzaamheden in alle deelen van de wereld zullen door de uitgevers gaarne in ontvangst worden genomen.

De abonnementsprijs zal één dollar zijn, of vier shillings, of twee gulden vijftig per jaar, franco. Daar de prijs gering is, zullen er geen afzonderlijke kwitanties worden gezonden. Inteekenaren behooren nu in te schrijven en het geld te zenden aan den administrateur, Internationaal Ster Bulletin, Eerde, Ommen, Holland. Alle artikelen, nieuws en mededeelingen moeten geadresseerd worden aan den Uitgever, Internationaal Ster Bulletin, Eerde, Ommen, Holland.

Met betrekking tot boeken, zal het een van onze eerste pogingen

zijn om de leden in contact te houden met de snelle ontwikkeling van de uitgegeven boeken. De meeste leden zullen nu wel van de nieuwe boeken van Krishnaji gehoord, of ze gezien hebben. Het Meer van Wijsheid (Kampvuurtoespraken 1926); Wie brengt de Waarheid? "Come Away" (gedichten geschreven voor het Kamp te Ommen in 1927), maar vooralsnog hebben zij nog niet gezien het nieuwe boek, dat de kampvuurgesprekken te Ommen bevat van 1927: By what authority? dat zoo juist te Eerde is uitgekomen. Als dit ter perse gaat, is de eerste oplage van dit boek verschenen en verzonden. Begin December zal het eerste boek met gedichten van Krishnaji verschijnen. ("Come Away", werd speciaal voor het Kamp geschreven) "The Search" wordt uitgegeven door Georg Allan and Unwin Ltd. in samenwerking met de Ster-Uitgevers-Maatschappij en bestaat uit ongeveer zeventig bladzijden. De gedichten in dit boek zijn vroeger nooit uitgegeven. Men hoopt dat "The Search" zeer spoedig gevolgd zal worden door twee andere boeken met gedichten, die reeds klaar liggen om ter perse te gaan.

Het Kampbestuur te Ommen is bekend aan alle Sterleden, die het Kamp bezoeken. Maar één lid van het Kampbestuur is misschien niet zoo goed bekend, als hij wel kon zijn. Dit is de Heer Folkersma, een gepensionneerd Hollandsch bestuursambtenaar, die eenige jaren geleden in Ommen is komen wonen, en die daar werk heeft gevonden dat hem bijzonder nu ter harte gaat. Gedurende de laatste drie jaar deeft de Heer Folkersma geholpen in het organiseeren en besturen van de jaarlijksche Sterkampen, welk werk hij graag doet en dat hem volle vrijheid laat zijn organiseerend talent te ontplooien. Het aangename van het leven in het Kamp is in geen geringe mate te danken aan de maanden en maanden van zorgvuldig en gedetailleerd werk, dat door den Heer Folkersma is verricht. Hij is een voorbeeld van het oude gezegde "niets is vervelend, hetgeen wij graag doen", want zijn werk is voor hem een vreugde, en hem te zien te midden van zijn werkzaamheden, is een man te zien, die gelukkig is in het uitvoeren van het werk, dat hij graag doet.

In antwoord op vragen, of degenen, die zich wenschen aan te sluiten bij de opnieuw samengestelde Orde, genoodzaakt zullen worden een bijzonderen persoon aan te nemen als de Wereldleeraar, dan wel, of het eerste doeleinde zòò uitgelegd kan worden, dat zuiver alleen de geestelijke tegenwoordigheid van den Wereldleeraar in de wereld erkend wordt, heeft Krishnaji gezegd:

Er kunnen vele menschen zijn, die het idee van een Wereldleeraar zullen aannemen, maar zij kunnen misschien bezwaar hebben tegen een bijzonder persoon; ik ken er velen, die dat hebben; maar zij kunnen in de Orde blijven. Veronderstel dat ik mij bij de Orde wil aansluiten en dat ik er bezwaar tegen heb, dat de Heer

Krishnamurti zich de Leeraar noemt, dan kan ik toch in de Orde komen. Als ik een Hindoe ben, en momenteel geloof, dat de Wereldleeraar door het Hindoeïsme werkt, en indien iemand anders komt en zegt, dat de Wereldleeraar door een anderen godsdienst werkt, of door een bijzonder persoon, dan zie ik niet in, waarom er tweespalt zou moeten ontstaan. Wat is belangrijker, het woord Wereldleeraar of de leering? Indien wij beginnen te strijden over den Wereldleeraar, zullen wij altijd blijven strijden, omdat gij één verklaring kunt geven, en ik een andere; wat Hij leert, is het eenige, waar het op aan komt, en daarnaar alleen kunt gij oordeelen.

*

Dr. Mary E. Rocke.

Tot ons leedwezen moeten wij den dood melden van Dr. Mary E. Rocke, die plaats had op den 18den September, door hersenverbloeding. Dr. Rocke was op weg naar Indië om de Conventie van de Theosofische Vereeniging te Adyar bij te wonen, en was van plan door te gaan naar Australië en inderdaad een reis om de wereld te maken. Zij reisde op hetzelfde schip — de „China" — als Krishnaji en Dr. Besant.

Haar vele vrienden zullen haar stoffelijke tegenwoordigheid zeer missen, want haar absolute oprechtheid in alle zaken, groot of klein, maakte de vriendschap met Dr. Rocke tot een werkelijk en groot geluk.

Van af de allereerste oprichting der Orde werkte Dr. Rocke om de Boodschap van de Ster te verspreiden, en een groot aantal personen, die niet het voorrecht hebben gehad haar persoonlijk ontmoet te hebben, kennen haar als de bezielster en stichster van het Amphitheater te Sydney, misschien het grootste werk van Sterpropaganda, dat ooit ondernomen is. Het is een monument, dat een waardig getuigenis aflegt van het geloof, verkondigd in het 1e punt van de Orde, en is een hecht teeken van het ongeschokte vertrouwen van onze leden over de geheele wereld, in de idealen, waarvan de Orde getuigt. Men zal zich Dr. Rocke altijd herinneren door haar werk van voorbereiding van de Komst, en haar buitengewone vreugde in het beleven van de openbaring van de tegenwoordigheid van den Leeraar. Waar zij nu ook moge gaan in dienst van den Heer, wenschen wij haar een Gelukkige Reis.

D. RAJAGOPAL.

*

Liefde is het vuur.

Liefde is het vuur, dat aanspoort tot edele handelingen,
[onzelfzuchtige daden,
Tot vlekkelooze reinheid, en Goddelijk Mededoogen,
Dat een mensch opheft van der aarde doffe wegen naar Gods Glorie,
Dat hem herschept, Meester, Heer, Allerhoogste God.

JOHN A. INGELMAN.

★

Het Kamp te Ommen.

Men zal zich het Kamp van 1927 in het leven van de Orde herinneren als het belangrijkste in haar geschiedenis. Op dit Kamp sprak Krishnaji voor het eerst van zichzelf als de Leeraar, terwijl hij tegelijkertijd er op aàndrong, dat de mededeeling van dit feit geen gewicht van gezag zou brengen voor degenen, die het niet konden aannemen. De groote eenvoud, de groote nederigheid van zijn mededeeling moeten haast als een schok gekomen zijn tot hen, die misschien een of andere grandioze gebeurtenis hadden verwacht, een stoffelijke nederdaling van den Heiligen Geest.

Maar werkelijk kan er niets mooiers zijn, juist omdat het zoo eenvoudig was, dan Krishnaji's herhaalde mededeeling, „Maakt u geen zorgen om mijn persoonlijkheid, maar luistert naar mijn leeringen, en indien ze weerklank vinden in uw eigen harten, indien datgene wat ik u aanbied, troost brengt in uw smarten, balsem voor uw wonden, neemt het dan aan, maar anders niet".

Laat niemand den kostbaren schat missen, dien Krishnaji aanbiedt, omdat zij niet zeker zijn van hem, die hem brengt.

Het tweede punt van beteekenis was de prachtige en roerende manier, waarop Dr. Besant het aannemen van den Leeraar verkondigde. Ik gebruik het woord ontroerend, omdat het 't beste schijnt weer te geven den eerbied van den ouderdom tot de jeugd, het blijde afstand doen van het ambt van Beschermvrouwe, op zoo edele wijze ontstaan, maar nu niet langer noodig; de hartelijke en blijde aanneming te kennen gegeven in de verklaring: „Zooals ik rondgereisd heb om te verkondigen, dat de Leeraar zou komen, zoo zal ik nu voortgaan de blijde tijding te verspreiden, dat de Leeraar er is". Bij Dr. Besant is het niet mogelijk, halverwege te blijven steken.

Altijd weer opnieuw in haar groot leven van storm en kracht, heeft zij haar booten achter zich verbrand in de verdediging van een waarheid, die zij zag, die haar echter in conflict bracht met de publieke opinie van haar tijd. Nu op den leeftijd van tachtig jaar begeeft zij zich in een nieuwen strijd: het naar voren brengen van een waarheid, nog glansrijker dan één, die zij vroeger ooit heeft verdedigd, maar niet geschikt om haar populariteit te doen toenemen.

Dan zou ik graag willen verwijzen naar den Ster-Raad, den grootsten en meest vertegenwoordigden, die ooit vergaderd heeft voor de werkzaamheden van de Orde. Het was inderdaad een treffend voorbeeld van de dwingende kracht van een geestelijk ideaal. Mejuffrouw van Motman was van Java gekomen, reizende met een boot, die zes weken noodig had voor den overtocht, maar haar enthousiasme en werkzaamheid waren in geen enkel opzicht verminderd door haar lange reis. Miss Arnold was van China gekomen met de groeten van het land van de Rijzende Zon.

Australië was vertegenwoordigd door verscheidene welbekende werkers, oud en jong, terwijl van de Zuid-Amerikaansche landen kwamen: de Heeren Biascoechea, Carafi, Gossweiler en anderen; en van de Vereenigde Staten van Amerika een groot en vertegenwoordigend gedeelte. Europa was natuurlijk goed vertegenwoordigd, en onder andere gedelegeerden was het een groot genoegen opnieuw Mevrouw Sigurduardottir Niellson van IJsland te verwelkomen, een schilderachtig figuurtje in haar nationaal kostuum.

De beraadslagingen van den Raad waren gekenmerkt door een intense harmonie en een gevoel van rustige vreugde. De herziening van de doeleinden der Orde werd zonder verbazing ontvangen, maar met een gevoel van dankbare vreugde dat ten slotte de Groote Dag was gekomen.

De toespraken, die Krishnaji iederen morgen hield voor den Raad behooren tot de mooiste voordrachten, die hij ooit gegeven heeft. Niemand zal zijn edele bede om vrede vergeten, noch zijn verklaring: "Ik zal den vrede bevestigen, waar ik ook ga."

Op een andere morgen bracht een vraag, wien hij bedoelde met den Geliefde, de schitterende verklaring, in een vlugschriftje neergelegd, naar voren: "Wie brengt de Waarheid?"

Allen, die bij deze bijeenkomsten van den Raad tegenwoordig waren, zullen zich in allen gevalle de "ernstige vreugde" herinneren, die hen vervulde, evenals het werk, dat daar rustig volbracht werd.

Het is moeilijk van het Kamp zelf te spreken, omdat er zooveel te zeggen is. Een groote menigte van drie duizend menschen gedroegen zich als een volmaakte eenheid; het gegons van stemmen verstilde tot een grooten vrede; de in botsing komende temperamenten, rassen, typen en persoonlijkheden waren in harmonie samengeweven; en dit oogenschijnlijke wonder had plaats binnen het tijdsbestek van een korte week, door de macht van één mensch, en die mensch zoo jong, zoo eenvoudig, zoo schoon, maar zoo wijs en liefdevol. In het hart van den Leeraar stortten allen, die tegenwoordig waren, hun kleine zorgen, kleine problemen en moeilijkheden, hun kleine droefheden en verdrietelijkheden, en in dat groote hart van liefde werden alle problemen opgelost in vrede. Werkelijk, zooals Krishnaji zoo mooi heeft gezegd, hij nam ons op in zijn hart

en maakte ons een deel van zichzelf, en bij het nogmaals scheiden nemen wij hem met ons mede, omdat hij een deel van ons is geworden, zooals wij een deel van hem zijn. Dat is het ongeziene en onuitgesproken wonder van het Kamp, het samensmelten van de velen tot één. LADY EMILY LUTYENS.

Zoekt en gij zult vinden.

Eens in de paar duizend jaren daalt de Wereldleeraar, de Gezegende, uit Zijn wereld af naar de sub-menschelijke en menschelijke rijken. Hij komt, wanneer er een nieuw menschentype, dat zijn speciale boodschap noodig heeft, geboren wordt. In het verre verleden, werd Hij altijd blij verwelkomd en gevolgd. Bij Zijn laatste komst werd hij veracht en door de menschen verworpen. Nu aanbidden de menschen Hem in een verren hemel, maar door Zijn eigen tijdgenooten werd Zijn lichaam vermoord. De Christenen aanbidden Hem, niet zooals Hij was en is, maar zooals zij zich Hem verbeelden.

Weer is Hij gekomen, en weer in een lichaam dat gekozen is uit een onderworpen volk; de Sadduceeërs van heden bespotten Hem, de Pharizeeërs en de Schriftgeleerden verachten Hem. Maar dezen keer zijn er duizenden gereed om Hem te ontvangen, en tot hen behoort gij, aan wie dit maandblad wordt gezonden. Gij kent het essentiëele van Zijn boodschap; is het niet reeds gegeven in "Het Koninkrijk van het Geluk?" Zijn meer innerlijke leeringen, zooals in Palestina, worden tot Zijn discipelen gegeven "binnenshuis", dezen keer de kring van hen, die zich voorbereid hebben op Zijn komst.

Niet zooals in Palestina. wordt het nu verspreid door reizigers, die van stad tot stad trekken, maar door alle gemakken van de moderne uitvindingen.

In Palestina was Zijn boodschap verdraagzaamheid, troost in lijden; een boodschap voor een wereld, waarin de overgroote meerderheid tot slaaf was gemaakt, onderdrukt en tot armoede gebracht, en vreugde werd beloofd aan gene zijde des doods; ofschoon Hij zelfs toen eens zeide: "Het koninklijk der hemelen is in u." Nu, brengt Hij aan een wereld, die verlangt naar de belofte van algemeene stoffelijke welvaart, doch voldoening zoekt waar deze niet zijn kan, een boodschap van Geluk; maar van een geluk, dat te vinden is in het beseffen van den Goddelijken Geest, die in ieder mensch woont, het eeuwige geluk van een menschheid, die bewust is van haar eigen goddelijkheid. "God is Zaligheid", en de Geest in den mensch is God. De mensch is ongelukkig, omdat hij zijn geluk zoekt in het vergankelijke, de Wereldleeraar vraagt hem

het in het Eeuwige te zoeken. Ten einde ieder van u aldus te helpen zoeken en vinden, wordt dit maandblad geschreven en gezonden.

Dr. ANNIE BESANT.

★

Internationaal Ster-Bulletin.

Door het ophouden van de uitgave van *The Herald of the Star*, zal er geen tijdschrift zijn om de belangstelling der leden gaande te houden en hen op de hoogte te brengen van hetgeen in de Orde over de geheele wereld gebeurt. Daarom hebben wij het *Internationale Ster-Bulletin* opgericht en ik hoop, dat dit zal dienen om de leden over de geheele wereld met het Hoofdkwartier en ook met elkander in contact te doen blijven.

Ofschoon het werk der Orde meer en meer in de uiterlijke wereld ligt, is het niettemin noodig, dat er een Bulletin is, waarin wij onder elkander kunnen spreken over dingen, die het groote publiek niet zouden interesseeren.

Bij het eerste verschijnen van dit tijdschrift mogen sommigen meenen, dat het onnoodig is, doch zij zullen spoedig overtuigd zijn van het nut ervan, indien het eenheid van al de leden over de geheele wereld teweeg brengt en het een bron van aanmoediging wordt voor diegenen, die niet naar het Hoofdkwartier kunnen komen.

Indien ik u een raad mag geven, moet elk Sterlid, wanneer hij artikelen leest hetzij in het Ster-Bulletin of in het Sterblad in zijn eigen taal, niet slechts lezen, hetgeen gedrukt staat, maar hij moet trachten te begrijpen, wat de schrijver in zijn woorden heeft willen leggen; doch er bestaat ook gevaar, dat men hem teveel interpreteert, daarom moet een gelukkige middenweg gevonden worden.

Sinds het Kamp van dit jaar is er een voortdurende misvatting geweest van hetgeen ik gezegd heb. In de eerste plaats ben ik van niets een tegenstander, — en ik zou dit volkomen duidelijk willen maken — voor mij is de kwestie, dat elk lid of elk persoon, voordat hij zijn sympathie betuigt met een vereeniging of een organisatie, of belooft deze te steunen, zorgvuldig erover behoort na te denken en in geen enkel opzicht huichelen moet. Het blijkt mij, dat er zoovelen zijn, die tot de Ster en tot andere bewegingen zijn toegetreden, zonder werkelijk diep in te gaan op het onderwerp van hun overtuiging en zooals het meer en meer zal gebeuren, zij, die zichzelf wat diets hebben gemaakt, zullen te lijden hebben onder twijfel en verward worden, terwijl zij die vast overtuigd zijn, bemoediging zullen ontvangen en begrip. Iets anders, dat ook van ernstig belang is, is, dat door den Nationaal Organisator zoowel als door de leden, die tot de Orde toetreden, de zoo ruim mogelijke uitleg gegeven behoort te worden van het begrip, dat ten grondslag

ligt aan de werkelijkheid van den Wereldleeraar. De autoriteit van de enkelen moet niet gebruikt worden om de meerderheid te overtuigen, maar zij moeten voor zichzelf door denken, door ervaring, door strijd vinden, wat de Waarheid is, die aan den Wereldleeraar ten grondslag ligt.

Ik hoop, dat dit Ster-Bulletin groot succes zal hebben, en dat het zijn waar werk zal doen door de Orde één te maken en samen te binden.

J. KRISHNAMURTI

Krishnaji en Ster-landen.

In antwoord op een vraag gedaan op de bijeenkomst van den Sterraad, 3 Augustus 1927, zeide Krishnaji: Men heeft mij in Amerika en op andere plaatsen gevraagd mijn haar te geven om het in deze Sterlanden te begraven, teneinde dezen een prachtig magnetisme te verschaffen. Indien ik het altijd geef, wanneer men er mij om vraagt, zal ik kaal worden — maar hoe dan ook, het is dwaas! Het leidt tot bijgeloof en dat is het allerlaatste, wat wij in de Orde behoorden te hebben. Wij hebben begrip noodig en geen bijgeloof. Indien gij het land mooi maakt, zal de natuur antwoorden; wanneer de menschen met enthousiasme, met toewijding en met begrip werken, zal er schoonheid zijn, zal er magnetisme, zal er grootheid zijn. Meent gij, dat wij mijn haar in Eerde in den grond gestopt hebben, in alle hoeken van dit uitgestrekte landgoed van meer dan vijf duizend *acres* [1])? Onlangs kwam de barbier om mijn haar te knippen; en in den spiegel ziende, betrapte ik hem er op, dat hij een aardige hoeveelheid in zijn zak stopte, terwijl hij dacht, dat ik niet keek en ik vroeg mij af, wat hij er mee zou gaan doen! Ik wilde, dat ik Hollandsch had kunnen spreken, dan had ik er met hem de een of andere grap over kunnen maken! Het gaat er niet om, iets te begraven; het gaat om het leven. Indien Eerde vredig is, indien Eerde nobel is, en mooi, dan is dit alleen zoo, omdat degenen die er wonen, de atmosfeer scheppen. Wij trekken schoonheid, edele gedachten, toewijding, enthousiasme aan, omdat wij hier zijn; en dat, niet de haren van iemand anders, is het eenige waarop het aankomt.

Ik verzeker u, dat gij de dingen zult bederven, als gij begint met dingen te begraven; zij zullen dood gaan en generaties later zullen de menschen komen en die doode dingen onder een microscoop onderzoeken. Wat erop aankomt is, dat er leven is, dat er begrip is; dan zal er schoonheid, vrede en rust zijn, zooals gij in Eerde vindt. Enkelen onzer zijn gedurende de laatste zes weken hier ge-

---

[1]) Stuk land van 4840 vierkante yards.

weest en wij hebben genoeg tezamen gelachen, ja zelfs geschaterd van het lachen om de vredige atmosfeer te verstoren; maar ik verzeker u, zij werd niet verstoord, integendeel zij is er beter door geworden. Gij zoudt kunnen zeggen dat dit zoo is omdat ik hier ben. Dit is niet zoo; elkeen droeg bij tot den vrede van deze plaats en tot de lieflijkheid er van. Indien er geen vrede, geen rust in uw eigen hoofd en hart is, zal geen hoeveelheid te begraven haar die ooit tot stand brengen.

*

Nieuws van Eerde.

Krishnaji vertrok 13 October van Marseilles naar Indië met Dr. Besant. Mr. en Mrs. Jinarajadasa, Mr. Prasad, Mrs. Patwardhan en anderen. Hij zal, naar men verwacht, de jaarlijksche Conventie van de Theosofische Vereeniging te Adyar bijwonen en vermoedelijk het Indische Nationale Congres te Madras. In ons volgende nummer hopen wij het bericht van zijn aankomst in Indië te geven.

Een groot aantal vrienden waren tegenwoordig bij het huwelijk van Mr. D. Rajagopal en Miss Rosalind Williams op 11 October in Londen. Wij maken van deze gelegenheid gebruik om ons te voegen bij den grooten kring van vrienden in het uitspreken van onze beste gelukwenschen aan bruid en bruidegom. Mr. en Mrs. Rajagopal keerden op 19 October naar Kasteel Eerde terug.

De *Hoofd-Organisator* brengt dezen winter in Europa door, niet slechts ten einde het internationale werk te Eerde te organiseeren, doch ook om zooveel mogelijk andere landen in Europa te bezoeken en zoodoende in persoonlijk contact te komen met het werk langs de verschillende nationale lijnen van activiteit.

Mr. Rajagopal heeft reeds België bezocht, waar hij werd uitgenoodigd om een lezing te geven in het Palais Mondial in Brussel. De titel voor zijn lezing was: "Krishnamurti de Wereldleeraar." Een groote openbare lezing werd ook gegeven uitgaande van de Theosofische Vereeniging in België en verder toespraken tot Sterleden en tot theosofische studeerenden.

De volgende landen zullen in November door den Hoofd-Organisator bezocht worden: Denemarken, Noorwegen, Zweden, Finland, Polen en Duitschland. Wij hopen meer bijzonderheden over deze tournée te geven in ons volgend nummer.

De *Groep Sterleden*, die te Eerde verblijf houdt, is sinds den laatsten winter aanzienlijk gegroeid. De verandering van den vleugel van het kasteel, die oorspronkelijk garage was, in kamers, heeft dit

mogelijk gemaakt. Op het oogenblik wonen er te Eerde zes Amerikanen, twee Zweden, drie Hollanders, twee Indiërs, een Duitscher, een Engelschman en drie Schotten.

Verbouwingen worden echter in de benedenverdiepingen van het kasteel voortgezet. Want naarmate het werk groeit, is er meer en meer plaats noodig. De groote kamers op de eerste verdieping van het kasteel worden opzettelijk vrij gehouden van alle geraas, zooals veroorzaakt wordt door typen en wat er meer bij kantoorwerk behoort, zoodat het kasteel Eerde steeds een plaats zal blijven van vrede en schoonheid, waar de straling van de Tegenwoordigheid van den Leeraar wordt gevoeld en gerealiseerd. R. L. C.

Het Verblijf der Werkelijkheid.

Wij zoeken allen vrede, die blijvend is en geluk, dat ons niet teleur zal stellen. Wij zoeken het Koninkrijk, waarvan al de groote Leeraren in alle tijden ons gesproken hebben. Zij hebben ons telkens en telkens gezegd, dat het Koninkrijk in ons is en toch verijdelen wij door de wijze, waarop wij datgene zoeken, dat wij zoo vurig begeeren, zoo dikwijls ons eigen doel; wij zoeken buiten ons, datgene wat slechts in ons kan gevonden worden. In het woord zelf, dat wij voor onze groep gebruiken, ligt in zekeren zin een aanduiding. Wij spreken van Zelfvoorbereiding; wij denken zoo dikwijls aan een toekomst, waarin wij datgene wat wij zoeken, zullen vinden. Wij vragen altijd om iets, dat in de toekomst ligt, om iets moois, dat zal komen. Wij verlangen ons meer en meer te ontplooien, zoodat wij zullen groeien en datgene worden, wat wij zoeken. Wij trachten hooger en hooger in de rijken der natuur door te dringen, teneinde die wereld te bereiken, die achter de natuur ligt en toch kunnen wij die niet vinden.

Daarom moeten wij een geheel nieuwe methode leeren. Wij moeten een nieuwe afmeting leeren. Zoo vaak verlangen wij in het geestelijke leven naar de heerlijkheid, maar wij zoeken deze in tijd, wij denken eraan, hoe wij in enkele jaren, wellicht in enkele levens, veel grooter zullen zijn dan wij nu zijn. Wij zoeken naar iets groots dat komen moet, maar het groote is hier op dit oogenblik. De heerlijkheid is er steeds, waar wij ook zijn. Wij moeten leeren niet naar de toekomst te zien, maar naar het oogenblik. Het is een groot geheim om de toekomst te vergeten, om het verleden te vergeten en op te bouwen in de kracht van het tegenwoordige. De eenige plaats, waar wij het ooit zullen binnentreden, is in het heden, niet in de toekomst, niet in het verleden, maar in het heden alleen; het actueele moment, waarin wij leven, is het moment, waardoor wij

het kunnen ingaan, het moment, waardoor wij kunnen binnengaan in datgene, wat boven allen tijd ligt.

Het Geestelijke Leven heeft geen tijd, het behoort niet tot het verleden, niet tot de toekomst, het is Eeuwig en wanneer wij in tijd leven in ons dagelijksch leven, dan behoorde de tijd, waarin wij leven, voor ons bewustzijn Eeuwigheid te zijn. Wij moeten den tijd vergeten, en elk oogenblik leven in de verwezenlijking van de Eeuwigheid. Wij moeten dit trachten te vinden in het tegenwoordige oogenblik. Wij kunnen door een geheime deur binnentreden in de werkelijkheid van het Eeuwige, dat erachter ligt. Wij moeten ophouden uit te zien naar een of ander groot moment in de toekomst, waarop wij het zullen vinden. Indien wij dat doen, zullen wij steeds blijven uitzien naar iets dat vóór ons ligt. Wij zullen steeds bezig zijn ons voor te bereiden op iets dat gaat komen, inplaats van voorbereid te *zijn*. Want het oogenblik, waarop wij die geheime deur kunnen binnengaan, is hier en nu, indien wij slechts kunnen ophouden te denken in termen van tijd, en inplaats daarvan gaan denken in termen van het Eeuwige.

Wanneer wij zijn binnengetreden, begeeren wij den tijd niet langer en indien ons de keus werd geboden tusschen volledige ontplooiing der individualiteit, of indien ons twee honderd millioen levensjaren hieropvolgend werden aangeboden, zou de keus voor ons van geen beteekenis zijn, omdat wij dat gevonden hebben, waarvan tijd slechts een tijdelijke droom is. Wij zoeken altijd in tijd datgene, wat hier op dat oogenblik is.

Toen wij in Australië waren, duizenden mijlen verwijderd van Adyar, van Ojai, hoorde ik dikwijls leden van onze groep zeggen: "Indien ik slechts in 1925 in Adyar tegenwoordig had kunnen zijn", of "Indien ik in Ojai had kunnen zijn, zou het mij mogelijk geweest zijn de werkelijkheid te vinden".

Zoo denken wij steeds weer aan werkelijkheid als aan iets dat komen moet, terwijl zij altijd overal is en wij precies zijn op de plaats en in den tijd, waar wij ze kunnen vinden, indien wij willen. Ofschoon wij aan de voeten van den Leeraar zitten, ofschoon wij Zijn woorden hooren, wij zullen nooit de werkelijkheid vinden, indien wij ernaar zoeken als iets, dat in de toekomst tot ons zal komen. Wij moeten leeren om op elk punt binnen te gaan datgene, wat boven elke ruimte is, datgene wat alomtegenwoordig is. Indien wij wenschen het Koninkrijk in te gaan, dan moeten wij onze tijddroomen en onze droomen van ruimte overwinnen, en wij moeten op elke plaats, waar wij ons mogen bevinden, datgene binnengaan, wat boven tijd en boven ruimte is. Dan komen wij tot verwezenlijking. Dan valt het begrip van Voorbereiding weg, en het begrip Verwezenlijking neemt de plaats ervan in. Wij moeten de reis binnenwaarts aanvaarden. Wij moeten de nieuwe dimensie vinden.

Laten wij alles tot rust brengen, wat buiten ons ligt, en trachten ons te richten naar datgene, wat in ons ligt. Wij zullen daar een verborgen deur vinden, waardoor wij datgene kunnen binnengaan, wat boven alles ligt, behalve eeuwigheid en het is slechts in ons hart, door ons eigen bewustzijn, dat wij het kunnen binnentreden.

Niemand kan ons helpen, zelfs niet de Leeraar zelf kan voor ons datgene doen, wat wij voor onszelf moeten doen. Het is de vlucht van den eenzame naar den Eenzame, het is de vlucht, die elk onzer voor zichzelf moet ondernemen. Wij moeten ons ontdoen van alle illusies van het uiterlijke en het Eeuwige ingaan. Hoevelen onzer kunnen opstijgen in dit rijk der Eeuwigheid? Wij verlangen allen het te bereiken, maar wij worden neergehouden door het gewicht van de lasten, die wij dragen, en wij beletten onszelf om tot den berg der verwezenlijking op te stijgen.

Wij moeten ons van deze wereld losmaken en leeren alleen te zijn, stil te zijn en eenzaam en te beseffen, dat geen uiterlijkheden, welke ook, kunnen helpen. Dan alleen kunnen wij het eeuwige binnentreden, waar een vrede heerscht, die door niets kan verstoord worden. Indien wij dezen in tijd zoeken, dan zullen de levensstroomen ons steeds in de war brengen, maar wanneer wij, uit dezen onstuimigen levensstroon gestreden, in kunnen gaan in dat heiligdom, dan vinden wij een ademlooze stilte, waarin de vlam der verwezenlijking kan branden zonder flikkering. Die plaats van hoogsten vrede en stilte en verwezenlijking van het Eeuwige, deze is de toegang tot het Koninkrijk van het Geluk, dat binnen in ons ligt.

Dr. J. J. VAN DER LEEUW.

*

De Bevrijder.

O Krishna, gij zijt als de bloeme
Die haar geur uitzendt in de Zon,
En wij evenals tallooze vlinders
(Van allerlei kleur en soort)
Bevolken uw bloembladen,
En zuigen uit u op
Den geur van de Bevrijding.

Tot wij, ons voedende door u,
Worden zooals gij,
Worden als God,
En, op onze beurt gaan geven.

M. E. R.

*

